

Conciones siue Conceptvs Theologici Ac Prædicabiles R. D. Petro Bessæi SS Theol. Doct. Reg. Galliar. Oratoris

De Sanctorum Festiuitatibus Anni totius, & aliis solemnitatibus - Opvs
Novvum, Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue] Scriptoribus
plenißimum, cum occurentium fidei controuersiam tractatione Editio
Qvinta. Nvnc Demvm Integre Svppletæ, Concionibvs Per Octauam Vener.
Sacramenti ...

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, 1629

In Festo S. Barnabæ Apostoli.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56262](http://urn.nbn.de:hbz:466:1-56262)

IN FESTO S. BARNABÆ
APOSTOLI.

Partitio.

1. *De dilectione Dei & proximi generatim.*
2. *De parentum in ius amore corporali & spirituali.*
3. *De precepto, cur nouum appellatum.*
4. *De dilectione Dei speciam & proximi.*
5. *De Apo. oī Barnaba dignitate: & cur vir bonus.*
6. *De eiusdem humilitate alijsq; dotibus.*

Hoc est preceptum meum, ut diligatis inuenientem. loan. 15.

FIGVRÆ.

2ab. 4.

VIdit olim Zacharias Propheta in mentis sua ecstatiꝝ raptu aureum quoddam cādelabrum, quod semper luculentum in summitate lychnum, & circum circa septem lucernas minores colluentes complectebatur. Prophetica hæc visio, si quando attentius perspicitur, ut ceteras interpretum loci huius expositiones hodie prætermittam, aliquid ad S. Barnabæ commendationem ac laudem designare videtur: fuit namq; gloriosus hic Apostol in Ecclesia Dei velut tubulifre quoddam candelabrum aureum: qui in summitate erat lychnum, insignem eius denotabat fidem charitate succēsam; septem vero lucernæ minores circumfusæ ardentes septem Spiritus Sancti donorum, quæ in ipso vniuersa erant, & in anima eius lucem dederunt, imago erat. Erat etenim plenus Spiritu Sancto. Dies hæc & hæc ipsa hora ad insignem vobis hanc figuram explicandam destinata est, simul ad integrum vitæ eius historiam, perfectionum eius statum, virtutum ac diuinorum charismatum numerum, sanctitatis eius splendores, meritorum deniq; maiestatem explicandam. Verum ut tam arduum aggredi opus & ita audax facinus pro dignitate ad finem deducere valeamus, Spiritum Paracletum inuocemus, eiusque opem imploremus, illius ut gratia &

benedictione suffulti, cum honore & pro Apostoli nocti dignitate materiam hanc prosequi, perq; eius praconiorum campum discurrere possumus. Gloriosissimam primo Virginem oremus, nobis ut hic adsit præsensque opituletur, eamq; genu flexo Angelicis verbis salutemus:

AVE MARIA.

Sicuti primum ac maximum legis præceptum, uti è sacrorum librorum testimonio primum eruatur, est, Deum ex toto corde suo diligere; gis præcepta secundum ac simile huic est, proximum ut primum est nosmetipso diligere. Hoc a. modo apud D. Deum dili-
Marth legitur. Redemptor namq; à quodam gere. legisperito quoad materiam interrogatus, *Matth. 22.* respondit: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c.* Hoc est primum & maximum mandatum: secundum vero simile est huius. *Diliges proximum sicut te ipsum.* Hæc sunt duo illa lumina magna, quæ in mundo creator vniuersorum accendit, ut iisdem Ecclesiam illuminaret. Sunt duo illi Cherubim aurei, supra *Exod. 25.* propitiatoriorum eleuati, seque mutuo conspicientes. Sunt & duæ illæ catenulae aureæ, quibus summi Pontificis rationale connectebatur & combinabatur, de quibus hoc modo in *Exodo mandauit Dominus: Facies & duas Exod. 18.* catenulas auri purissimi sibi inuicem coherentes.

Et sane duo hæc magna & illuſtria mandata sunt, item ingentes illæ ac primariae columnæ, quibus vniuersa templi Salomonici molles incumbebat. Sunt adhæc pretiosæ illæ inaures aureæ Rebeccæ datæ *appendentes scelos Gen. 24.* duos, quarum Genesis meminuit. Inaures porro hæc denotant fidem, quæ ex Apostoli sententia, *ex auditu est: bini vero scilicet duo hæc 3. Reg. 7.* manda representat, quorum hoc amori erat figura Deum, illud erga proximum spectat: nam omne fidei pondus & pretium in duabus his rebus consistit, iuxta hoc Euangelij epiphonema: *Ex his enim duobus præceptis tota lex pendet & prophete.*

Sunt quoque duo sponsæ vbera, de quibus amans sponsus ait: *Duo vbera tua sicut duo hin-nuli.* Sunt & forsitan duo illæ titiones ardentes, quos conspexit Isaías, & quidem prælon-

*Cant. 4.**Isa. 7.*

T. 3 gos

gos & caudatos: duo namq; hæc mandata, amore velut duo quidam titiones igniti & stuantia, ingentes post se caudas trahunt: eo quod longe lateque pateant, & ab his duobus vniuersa lex & Prophetæ dependeant.

Zach. 4.

Sunt præterea duæ illæ insignes, suaves, & viridantes oliuæ, quas aureo quondam candelabro superpositos Zacharias conspexit: amor quippe tumerga Deum, cum proximū, qui mera quedam dulcedo est, candelabro fidei, velut egregiæ quedam oliuæ, innixus est. Denique sunt bina illa talenta, que seruis suis patrifamilias dedit, ut ijs lucrum facerent, quorum Euangelium meminit. Deus namque magnus ille patrifamilias duo nobis hæc mandata veluti duo quedam talenta aurea legavit, vultq; nos ut frugi & fideles seruos ex ijs lucrum adaugere, eademq; executioni mandare.

Prælati magno in proximum amore ferri debent.

Adeo, ut quemadmodum primo Deum diligere, idque ex toto corde debemus, ita & proximum ut nos ipsos amare teneamus. Atque hæc in primis, & præ reliquis ad Prælatos cura spectat, quorum est magnum erga subditos zelum, amorem, insignemq; affectum testari, & quidem omnibus in rebus, eorumque causa omnem deum quæ occurrere potest difficultatem æquanimiter subire.

Iacobus bonorum pastorum in mago. Gen. 31.

Insignem huius rei figuram Iacobus Patriarcha suggerit, & ea qua pro soceri ouibus laborauit sollicitudine, vigilatia atq; anxietate, pastoribus omnibus præbuit, quo in suorum bonū salutemq; incumbere debeant affectu. Etenim ipse Labano commissi sibi gregis rationem reddens, hoc eum est modo allocutus: *Diri noctuq; astu urgebar, & gelu, fugiebatq; somnus ab oculis meis: oves tua & caprae eriles non fuerunt, arietes gregi: tu i non comedisti, ego damnum omnire dedebam, &c.* O sedulum vigilemque pastorem! Eum se gerat bonus Prælatus oportet erga gregem Iesu Christi: id est, eius est damna si quæ euenerint resarcire, pro peccatis delictisq; alienis exacte satisfacere, fidem mutantem restituere, amissam reuocare, rectam errantibus viam ostendere, pietatem semisopiram reaccendere, intermissum neglectumque Dei timorem reisincerere, à Dei religione, cultu obsequioq; alienatos ad ipsum reducere, deniq; ruinas omnes reparare, & si quid in

Bonorum Prælatorum officium.

Ecclesia luxatum, fractum, ac dissolutum, integrum vigoremq; pristinum restituere.

Patrium item illorum est, curare, ne quæ illorum oves steriles sint aut inferaces; id conniti ac dare operi contendere, vt animæ Christianæ, quæ Dei ne quæ oves, de quibus scilicet scriptum est: *Nos ues steriles autem populus tuus & ues pacatrix & alio loco, Oves meæ vocem meam audiunt, bonis operibus fecundæ sint, virtutes sibi comparent, bonis præluceant exemplis, lascivias & insolentias sæculares declinent, Dei cultum specent, eius ynius honorem ac gloriam nulla non in re secessent. Requiritur insuper, ut fideles hi & diligentes pastores nocte & interdiu vigilent, astum & frigus perforant, onusq; quæcunq; hoc in mundo ingruere difficultates queunt, ad honorem Dei, animarum salutem, delinquentium conuersiōnem, fidelium conseruationem, hæresim, eradicationem, & vniuersa Ecclesiæ exaltationem augmentumq; generose & infracta quadam constantia subeant. Officij item pastorum horum est, in diocesibus suis commorari, in continuis agere, haud procul à commisso grege excubij nocte dieq; vigilare, ut impudentem subditis irati omnino dextram Prælatorum tollant, & a ceruicibus ipsorum iustitiae illius est Deum flagella sua vigilantia sedulitateq; auertant.* *iratum pl.*

Flagrans hic amor ita in veterum illorum care. Patrum ac Pastorum præcordijs æstuauit, tā. S. Patres vi taq; se efficacia exseruit, ut illorum plerique tam suam recipia eundem testaturi, suam obijcere vitam obtulere ac sanguinem offerre minime dubitarunt. De pro proximo Moysi namq; illustrillo legatore hoc mos mis. do Psalmographus prodidit: *Dixit, (id est pro- posuit) Deus, si disperderet eos: si non Moyses electus eius statisset in confractione, in conspectu eius, ut auerteret iram eius, ne disperderet eis.* Ut, quænam hæc sit confractio constet, consulendus textus Hebraicus dicens: *Si non Moyses electus eius statisset in muri ruina, ut reprimiceret impetum eius.*

Ducta verbi huius metaphora à ciuitate circumquaq; hostilibus copiis cincta: vbi enim latus quidam, muro ad terram deiecto, hiatus patet, & jam jam hostis violenta urbem manu ingressurus est, qui in ea sunt generosi milites ac ciues patriæ amore acti, murum petunt, & per ruinam hostem ingredientem excepturi & per

Horatij
Romani
nimus.

2. Cocles eques Romanus, qui, viso ab Etrusco-
rum rege Porsena ingenti manu Romam pa-
triam premi, vita salutisq; propriae prodigus,
ad pontem Tibri imminentem illius solus
impetum exceptit. Dicere ergo Vates vult,
Mosem viso Deum populo suo succensere, &
ad eum penitus delendum iram induisse ge-
nerosi cuiusdam ducis in morem, obuiam in-
trepide irato processisse, in confractione ste-
tisse, suis ut precibus iracundiam auerteret, a-
nimum leniret, ad clementiam deniq; ac mi-
sericordiam flechteret.

Num. 27. Cum Mosem Deus in montem Abarim
duceret, atque inde illi terram promissionis,
terram lacte, & melle & vino manantem, &
filis Israel toties promissam ostenderet, di-
cerebatq; eadem illum excludendum; non id
circo generosus hic populi duxtor animo co-
dicit, aut tristitiam vultu testatus est, immo ne
vel ad modicum vitam peti prosciendi; sed de
Ingens Mo-
sis in popu-
lum suum
amor. ijs quæ officijs sui erant duntaxat laborans, &
ardentissimo boni salutisq; proximorum fla-
grans desiderio, pro populi cōseruatione Do-
mino supplicauit, dicens: *Provideat Dominus*
Deus spiritum omnis carnis hominem qui sit super
multitudinem hanc, & possit ex re & intrare ante
eos, & educere eō, vel introducere, ne sit populus
Domini sicut oves absēs pastore. O illum p̄m̄
præpositum! o vere pastorem admirabilem! No-
tate, obsecro, Auditores, ut nullam prope
xoris, filiorum, sui ipsius curam habeat, at de
solius Dei honore, ac proximi commodo, de
populi in quam sui directione, cōseruatione
ac gubernatione sit sollicitus.

Mig. 17. Idem amor in Elia Prophetæ p̄cordijs
mirificas excitauit flamas, ut e facris literis
sit manifestum. Video namq; diuinæ flagella
iracundia ac vindictæ in terram Israel itidem
deservire, atque ita quidem deservire, ut tri-
ennio ac semestri nullo cœlitus imbre eadem
irroraretur, ac proinde magna omniaum re-
rum foret caritas, quam mira soli sterilitas, &
tristis quam dam telluris facies pariebat: *Aeon-*
dit Eliae in verticem Carmeli, & roncus in ter-
ram posuit faciem suam inter genua sua: quo fa-
cto maximus, nec opinato cœlitus imber de-

cidit, quo longe lateque tellus denuo fecun-
data est. Quid, quælo, sanctus hic Prophe-
ta molesta hac ac difficulti orandi ratione spe-
ctabat, ut ita se in terram prosterneret, caput
inter poplites abderet, corpusque globi in-
star conuolueret? nec enim quenquam utro-
que in Testamento legas hoc orandi Dei ri-
tu usum esse, quid inquam, illius causa fuit?
vnicus nimurum amor, quo in proximum fe-
rebat. nam ad Dei in populum suum suc-
censi iram demulcendam, illiusq; justitiae
brachia colliganda, hoc se cruciat & affligit
modo.

Si quis autem ad ritus huius originem per-
spiciendam proprius ac penitus sancti huius rum punien-
viri hoc orantis ritu imaginem considerarit, dorū apud

comperiet illum veteribus Hebreis aliquate-
Hebræos.
nus in visu fuisse. Herus namq; ira & bili con-
citus, ut in seruum noxiū animaduerte-
ret flagris ac fustigatione commodius, mani-
bus ad pedes eilagatis, caput intra genua con-
uoluebat; ut rotundarum instar sphæræ ac gyri
mancipium ad herilia verbera, & omnigenæ
feritatis supplicia excipienda immobile con-
uolutumq; perstiteret. Huius vero ritus me-
minisse videtur sanctus Iob, cum tyranni cu-
iusdam imaginem repræsentans, inter cætera
de illo dicit: *Terribilis p̄ tribulatio, & angu-*
lob. 15.
stra vallabit eum, sicut regem qui præparatur ad
prælum: quæ postrem verba alia versio i-
ta leguntur: Sicut vir qui præparatur ad gyrum,
capite intra crura diducto, ad verbera exci-
pienda. Propheta itaque Elias herorum Admitabi-
consuetudinem perspectam habēs, in terram lis Eliae in
se in monte Carmeli abiecit, & in globum suos dile-
conuolutus, capite intra genua abscondito, & iō.
corporeq; instar sphæræ circulato, Deo se ad
verbera prototius populi incolumitate ferendā offert: perinde ac si diceret, Iam triennio
& semis, Domine cœli ac terre, misera hęc re-
gio dira irarum tuarum patitur flagella, placare tandem aliquādo, pacem nobiscum aliquā
int, ac miselli huiusce populi tangat mi-
seratio: si flagris delicta eius ac noxæ puniri
mereantur, equidem ad eius nomine eadem
excipienda sum paratissimus; in me ergo tua
tela vibra, in me arma conuerte, in meum to-
nitrua tua caput deronent; en me in flagella,
& in omnigena, quacunque demum in me
misi-

Filiæ in
hos amor.

miserum animaduertere ratione volueris, supplicia paratum. Exclamem ergo, ô ingens & admirabilis amor.

Quid autem de sanctorum, quos Euangelica lex protulit, amore dicemus? Vnicus mihi Paulus erit in star omnium, qui hoc de suo

ac collegarum suorum pro animarum salute affectu ac zelo producit testimonium:

*Fa*ci sumus parvuli in medio vestrum, tanquam si nutritrix foveat filios suos: ita desiderantes vos cupide volebamus tradere vobis non solum Euangelium: sed etiam animas nostras, quoniam charissimi nobis facti estis. Ecquid in amoris huius dici testimonium vberius, amplius efficaciusque queat? In hoc porro verus ac genuinus agnoscitur praelatus, si ad subditorum suorum modum honores suos adapet, si Elizaei exemplo ad animas mortuas resuscitandas se nunc contrahat, nunc extendat, si apud paruos & humiles se humiliet, inter magnates vero & summatas auctoritatem tueatur; si deniq; ad docendum Euangelium fortunas omnes suas, vitam imo & animam in proximi bonum salutemque animarum dare & offerre quam promptissimus sit.

Mirifice hoc exaggerat S. Iohannes, & ad Iesu Christi, magni illius omnium Praetorum magistri, exemplum Pastores omnes ac Praefatus pro salute aliorum suas expondere debeant animas ait: *In h c inquit cognovimus caritatem Dei quoniam ille animam suam pro nobis posuit. Et nos debemus pro fratribus animas ponere*: quasi diceret, Dei filius suum nobis ut amorem patefaceret, pro nobis mori dignatus est: ita bonos ac legitimos Pastores, ut qua erga subditos dilectione ferantur ad oculum patet, pro ijs, si quando se obtulerit occasio, libere emori necesse est. Huc vero magnopere eos inuitat filij Dei exemplum.

In huius rei figuram in Exodo præcepit Deus, ut agno Paschali immolato pellis quidem auferretur, caro assaretur, eademque ab Hebreis perfamilias comedetur; verum os nullum illius frangeretur. Carnem scilicet agni jubet excruciat & affligi, ossa vero ne quidem frangi voluit. O rem mirabilem! Denotare eadem volebat, pretiosissimam filij sui dilectissimi, agni illius immaculati, carnem in

cruce igne passionis torquendam & affligendam, ut nimurum homines, quibus velut osibus suis suum relinquere debebat robur, à cœlesti vindicta immunes forent, & à flagelorum diuinorum fulminibus exempti, justitia illius virgam non subirent.

Hoc ergo bonorum Pastorum exemplum est: hic diuinus illius magistri est amor: vidistis eius magnitudinem, limites & extensionem, & quoniam peruereris, discite ergo ab eo proximum diligere, & pro eo, si quando necesse fuerit, vitam ac sanguinem vestrum impendere. Atq; hoc est, quod hodie in Euangelio præcipitur, & quod in S. Barnaba Apostolo locum habuit. Audiamus ergo quid dicat Euangelium: *Hoc est præceptum meum, ut diligatis inuicem*. Ut materia hæc pro rei dignitate pertractetur, bifariam eam pro more dispertriar: primo Euangelium exponam, deinde Apostoli huius virtutes & laudes percurram.

Principio ergo, ut à rebus naturalibus or-
diamur, sapientissimus ille Deus, & in prospic-
iendo de alimentis, & educatione tum pue-
rorum, tum catulorum, quam maximis ple-
tibus erga nam esse molestijs, laboribus & sollicitudine filios amo-
anxia non ignorabat, procuranda prudenti-
tē indidit, simus, quicq; suauiter & blonde omnia dispo-
-vit in eorum nit, magnum quandam parentum animis er-
-educatione filios amorem & affectum inseruit, quo a-
-non defat-
-ti omnes difficultates, incommoda, mole-
-gantur.
stias, fastidia, amaritudines, qua educationē
hanc comitari possent, generose perfringunt,
& intrepide exsiperant. Et sane, quia, nisi a-
-mor hic immensus foret, parentes se penume-
-tro sub laboribus & molestijs fatigentes tan-
-dem à curanda & educandaq; prole desisterent,
& sub curarum incommodorumq; in puerili-
-bus filiorum annis occurritum falso deficerent,
imo exspirarent; hinc tam ingentem na-
-turæ auctor ijs amorem erga sibi obtem-
-pedit, ut eam inter mania species connumerare
Plato non sit veritus. nec sane præter rationē;
quicunq; enim parentum erga filios amoris
acta per pexerit, vere argumenta stultitiae vi-
-dere se dicet.

Vtautem quam difficilis ac molesta filio-
-rum sit educatio, confitet, c. Iacob Patriarchæ
id ver-

1. Thes. 2.

4. Reg. 4.

1. Iohann. 3.

Exod. 12.

in verbis intelligi potest, Rubeno filio dicentis: Ruben primogenitus meus, in fortitudo mea⁵ principium doloris mei, quasi dicaret, Tu Ruben inter filios meos natu quidem maximus, ac domus mea⁶ robur, sed laborum etiam meorum principium, ex quo enim mundo te genui, meque patrem vidi, molestiarum torrentem subii, & omne exinde ab animo gaudium penitus exulauit.

Idem est Psalmus 77. eruamus licet: in quo
generalis illius internectionis diuino in Æ-
gyptios primogenitos iussu exercitæ dum
meminit Psaltæ, hoc loquitur modo: Et
percussit omne primogenitum in terra Ægypti,
primis omnis laboris eorum. Si enim in filio-
tum educatione magnus parentam sit sudor
& anxietas, maximus certe eorum labor &
solicitude in primogenitis educandisappa-
ret, ergo quos proinde vehementissimus esse
parentum amor solet.

Non latuit hoc Ethnico, in quorum libris egregias lego hac de re sententias & apophthegmata, Menander in primis apud Epictetum, qui dixit: *Aut oparet viuere solum ac cibem, aut natia iam liberis mori parentem, ad eo demecepit omnis vita acerba est.* Dicere mea sententia vult, sobolis educationem ac curatorem secum labores trahere parentesque tot cruciare modis, ut ex quo in mundum eos dederint, mortem potius quotidianam patiantur, quam vitam viuant.

Alius eiusdem nominis, & ob eas, quas
scipit scripsit comedias, Comicus appellatus, eius-
dem insistit vestigiis, deque filiorum loquens
educatione, egregiam hanc protulit gnomem:
Patrem esse plurimum habet molestia, metuque
& curas infinitas, quasi dicat, ipsa honorem
quidem & voluptatem afferre videretur pater-
nitas, sed reuera non nisi molestiarum, timo-
rumque seminarium est, anxieratumque illa-
dem secum trahit, quibus animus patrum
assidue lancinatur, ac noctu & interdiu mi-
serum illorum caput velut obtunditur.

Democritus. Plura etiam addit Democritus, filiorumque procreationem, atque honorificum (ut quidem apparet) patris nomen magnopere deprimit: *Non probo*, inquit, *liberorum propagationem, nam in ipsis forum possessione multa magna inesse & ideo discrimina, & molestias*

plurimas, pauca vero iucunda, eademque tenuia
et exilia.

Ne ergo animum desponderent, & tam
grauius parentes fasce ponderum obrue-
rentur; amorem adeo ingentem, ac violen-
tum, velut æquilibrium quoddam, menti-
bus illorum Deus infuit, ut velint nolint,
sobolem diligere, eorumque causa omnige-
nas subire difficultates, & æqua eas mente
perfesse cogantur. Quod obstupescens se-
neca exclamat:

-----*O nimium potens*

Quanto parentes sanguinis Cinco tenes

Natura, quam te colimus inuiti quoque!

Quasi dicat, Naturalis amor benignus qui- mor lenis
dam est tyrannus: sed adeo quidem potens & est tyran-
fotis, ut licet amandi nec voluntatem, nec a-
nus, sed po-
nimum habetemus, ad diligendum nos ipse tens.
cogeret, & in uitios amare compelleret ea, ad
quæ nos impellit.

Porro si naturalem paternitatem tot anxietudines & solicite curae stipent ac sequuntur, spiritualis sane longe maioribus vehe-
mentioribusque cingitur, adeo ut tam in
hac, quam in illa excellenti quodam & na-
turealem omnem transcendentem opus sit a-
more, quo spirituales patres animarentur,
& inquieti infraetique in laborando persiste-
rent, omnesque labores & incommoda, quæ
se offerunt, athletica quadam constantiaper-
fringerent. **Quam** hoc sit molestum ac labo-
riosum, declarat in ea quæ ad Galatas est E-
pistola Apostolus, dicens: *Filioli mei, quos ite-
rum parturio, donec firmetur Christus in vobis.*
Videte, vi conqueratur & gemat quasi sem-
per parturios, & quasi perpetuis in torni-
nibus agens, quæ mor explicat dicens: *Su-
pra modum grauati sun:us, supra virtutem, ita
ut raderet nos etiam vivere, & patientia pro-
pemodum tabulam abiiceremus.*

Ceterum, Auditores, dum de filiorum spiritualium productione loquor, sancte pieq[ue] loqui me velim existimetis, de conversione scilicet infidelium per Euangelium, de hereticorum confutatione per scripturarum testimonia, de paruulorum regeneratione per sanctum baptismatis lauacrum, de praemiantium resipiscientia per Sacramentum Poenitentiae, denique de animarum salute per su-

Seneca Hip-
pol.

Naturæ a-

morlenis
est tyran-
nus, sed po-
tens.

Menander a-
pud Epizie-
sum.

Menander
Comicus.

Democritus.

peritorum edificationem & bonum exemplum, quæ sane spiritualium generationum species sunt, quibus animæ nascuntur Deo, & populi, prædicationis aut sacramentorum adiniculio ad Deum conuersi, filii ejusdem constituuntur: *Dedit eis posse patrem filios Dei fieri, his qui non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt.* An non spiritualis hæc generatio satis superque exposita est.

Labores porro, pericula, difficultates, inquietudines, & anxietates eidem adhærente solitas omnium Prælatorum & Patrum spiritualium nomine verbis efficacibus exponit Apostolus ad Cor. scribens: *Puto, inquit, quod Deus nos Apostolos nouissimo ostendit, tamquam m. m. r. destinatos, quoniam p. f. c. a. c. l. m. f. a. c. t. i. u. m. u. s. m. u. n. d. o. A. n. g. e. l. i. & h. o. m. i. n. i. b. u. s. m. u. n. d. o.* nos ut exhibeant, Angelis, ut obstupecant, hominibus, ut mirantur, & patientiae nostræ exemplum pro oculis habeant.

Labores Apostolorum Ecclius vero memoria complectatur, cuius lingua exprimat labores infinitos & cruentos, incredibiles, quos primogeniti illi Ecclesiæ Parres pro filiis suis spiritualibus passi sunt: *Vniuersum etenim terrarum orbem per agrarunt, terram ac mare circulerunt, utrumque sub axem penetrarunt, ad insulas appulerunt incognitas, barbaros denique & immanitatem terribiles populos adierunt, idque eum præsentissimo vita periculo.* Hinc ob causam tam intensam ijs Deus charitatem indiderat, ut dicere nemo non illorum possit, quod illorum de numero vnu: *Omnia sibi proper electos, ut & ipsi salutem consequantur in Christo Iesu: Contumelias, inquam, injurias, calumnias, tormenta, persecutions, incommoda, austertates, rigores, corporis afflictiones, ieiunia, vigilias, mortificaciones, denique omnia, quin imo mortem ipsam pati paratissimus.*

i. Tim. 2. O ignes! o æstus! o charitas! quo non hic amor peruenit? quo non sanctorum horum Patrum affectus penetravit? Huc admiratio-
num me rapiunt illa Apostoli in ea quæ ad Philippenses est epistola incendia, quibus vi-
tam hanc mortalem media inter discrimina, sollicitudines ac difficultates proximi causa-
tibus subeundas cum vita beata in gloria cœlesti

sum Iesu Christo, propria beatitudinis re-
spectu, & equiparatus; & ait: *Quid eligam, ignoro, coarctor vero è duobus: desiderium habens d. ss. l. & esse cum Christo; multo magis misericordia permanere autem necessarium propero vos.* Ecquod Mirabilis amoris incedium? quam sancta ardens hæc passio? quam supernaturalis hic raptus? ut amor erga profrus nesciat cœlum eligat, in quo inter proximum, beatos agat, au terram, in qua miseria adob-
ratur, idque solo proximi & animarum sa-
luti intuitu.

Amoris autem huius violentia in Aposto-
li huius animo ira suas exerebat vires, ut et-
iam vltorius eum egreditur, & a Deo separari dis-
tingue voluerit, quo apud homines age-
ret. Alias vtrum eligeret, ignorabat in mortem-
ne, ut per eius ianuam in Christi gloriam in-
pedit separatur, an vero vitam, ut hoc pacto apud
homines commoraretur: sed ad Romanos proximum,
scribens, *ingenue palamq; confiteri non eru-
bescit, amore ductore & impulse, anath-
emæ, id est, excommunicatum, semotum,
excludum ac separatum à Christi Iesu con-
sortio esse velle pro fratribus Mihi forsan si-
dem non adhiberetis, nisi eius ad manum te-
stimonium haberem: Cupiebam, inquit, & ego
ali quando anathema esse à Christo pro fratribus
meis. Locum hunc exponens magnus Chrysostomus, & r. anathema. heroicumque Apo-
stoli animum demiratus, ait hisce cum ver-
bis sensibiles tartari cruciatus in caput suum
deuocare. Hem quæ mirabilia quæ parado-
xal more in proximum animas ita inebriari,
ut & infernalia pati tormenta paratae sint &
exoptent? Nec mirum hoc yobis amplius vi-
deatur, Auditores: amoris siquidem propriu-
est, animos succendere, affectum inflamma-
re, sensus infatuare, potentias expugnare, ti-
mores pellere, difficultates facilitare, pericu-
la eneruare, loca impetuosa peruvia reddere, la-
bores minuere, spinas in rosas mutare, ab-
synthium in mella, omnigenas denique pa-
nas inermes profrus facere.*

Iacob cum ingratu Labano septem ipsos
annos, magno cum labore, molestia & incre-
dibili sollicitudine, venustam ut Rachelem
in uxorem nanciseretur, seruisset, *Gidel an-*
tur tamen illi dies pauci pre amoris magnitudine.
quod explicans S. Aug. quæstionibus in Ge-
nesis,

Super Gen. q. 88. **desin, ait: Quareendum est, quomodo dictum sit, videbantur illi dies pauci praे amoris magnitudine, cum magis etiam breve tempus longum esse soleat amantibus. Concludit ergo tandem: Dicendum est ergo proper labor in seruituis, quem faciem & leuem amor faciebat.**

Amor Prä- Ex longo hoc proœmio multisque præ-
latorum er- ambulis facile est colligere, amorem Präla-
gios filios spi- torum in filios spirituales magnum & inten-
sivitatem ma- sum in primis esse debere ac forem quam
gnus sit o- maxime. Hinc Christus Ecclesia sua regi-
poter. men & animarum curam Petro concretitu-

Patum sp. rius, cumque vniuersalem & generali cœ-
torum ac fidelium omnium patrem consti-
turus, tertio eum, num se diligeret, inter-
rogavit, tertio repeterens: Petre amas me? Cre-
damus Petre me à te diligi? de tuone amore
amor erga esse certus quoq[ue] Petre, & omni in casu eius
subditos suos habere argumentum? Iterata h[ab]e interrogati-
o, hoc xyma spectabant, ut hinc nimi-
arbitratus est esse se aqualem Deo, sed se metipsum
exinaniri formam serui accipiens. Pluris haud
dubie nostram fecit amicitiam & affectionem,
quam suum, cum ita sui ipsius est oblitus, ut
ē Rege se & supremo omnium Domino vi-
lissimum seruum ac mancipium constitue-
rit.

Patrum spiritualium amorem erga subditos superare debet amorē parentum carnalium erga filios.rogauit, tertio repetens: Petre amas me? Credamne Petre me à te diligī? de tuone amore esse certus quoē Petre, & omniā casu eius habere argumentum? Iterata hæ interrogations hoc vnum spectabant, vt hinc nimirum intelligeremus, cum, qui Patris spiritualis munus ac partes sustineret, tanto in suos amore ferri debere, vt parentum carnalium erga filios dilectionem infinitis partibus transcendat.

Colligi hoc ex hac Mosis ad Deum expostulatoria oratione queat, quam in librum Numerorum ipse retulit dicens: *Car. Domine, imposui i'li pondus uniuersi populi huius super me: numquid ego concepi omnem hanc multitudinem, vel genus eam, ut dicas mihi, porta eos in sinu tuo, sicut portare solet nutrix infanti suorum?* E quibus elicio verbis, Deum populi sui curam Mosi credendo, simul eidem pracepisse, cum non alio ut diligeret ac tractaret affectu, quam filios pater, aut alumnos nutrix de vobere turgo pendentes.

III. *Hinc tories hunc Apostolis suis veluti pri-
mis Ecclesiae suae Patribus amorem praecepit
& commendauit Redemptor, ac praeferit in
hodierno in Evangelio, in quo legere est: Hoc
est praeceptum meum, ut diligatis inicem. Prae-
ceptum hoc suum vocat, quod capite proxime
praecedente nouum appellatur, dicens,
Manutulatum nouum de vobis, ut diligatis inicem,
si ut dilexi vos, amorem et ceterum profect, & o-
mniae paternum affectum longe superante,
omniaque etiam mortem ac supplicia extre-
ma perferente.*

Potissimum interpretum Græcorum pars,
vtr sanctus Ioannes Chrysostomus, Cyrillus,
Leontius, Theophylactus, Euthymius, & in-
ter Latinos Rupertus, idcirco præceptum hoc
neum censem appellari, quod in veteri qui-
dem lege iustum esset proximum diligere
sicut seipsum, at modo in lege Euangelica
plusquam nos ipsos diligere iubeamur, iube-
mur namque eo inuicem amore complecti,
quo nos Redemptor dilexit. Certissimum
porro est, illum nos plusquam seipsum dile-
xisse, restatur id Apostolus Philippensibus
scribens: *Qui cum in forma Dei esset, non rapinā Ph*
arbitratus est esse aequalē Deo, sed se metipsum
exinanīvit formam serui accipiens. Pluris haud
dubie nostram fecit amicitiam & affectionem,
quam suum, cum ira suipius est oblitus, vr
ē Rege se & supremo omnium Domino vi-
llissimum seruum ac mancipium constitue-
rit.

Sanctus Augustinus porto & Beda in alia 8. Augusti-
simul secedentes sententiam, ideo nouum ni ac Bedæ
hoc dici mandatum volunt ob nouos, quos interpreta-
producit in homine effectus, siquidem illum tio.
renouat, & pulso vetero fermento, & farinis
Ægyptijs, vitæ introducit innocentiam, &
verum ac eoculum creat manna, efficitque,
ut simus, ut loquitur Apostolus, noua ^{reæ} Galat. 6.
Iusta.

Putarunt nonnulli non alio mandatum Tertia in-
hoc nouum modo vocari, quam lex Euange- terpretatio
lica noua, & Iesu Christi testamentum no-
vum dicitur: et si enim ante praeceptum hoc
latum esset, a filio tamen Dei denuo publi-
catum, & nouo quidem spiritu fuit; vt pote
qui vniuersa innovaturus venerat, ac de se
ipse loquitur, Ecce noua facio omnia. Apoc. 21.

Alii in alia omnia concedunt, & à priori-
bus illis opinionibus abeunt, ideo nomen
hoc *non illi* inditum arbitrantur: quod, cum
velut inueteratum, & longo, sed prauo vnu-
quodammodo inolatum & quasi obliteratum,
antiquarum, ac semimortuum esset, ipse mun-
di Redemptor illud quodammodo resusci-
tao, restaurans, orbi commendans; & in v-
sum reuocans, nouum propterea vocari vo-
luerit, & ita etiam ipse appellari.

Sunt & alii, qui nouitatem hanc eospe- Quinta.
ctare volunt, quod lex antiqua non nisi ex-

ternam dilectionem præciperet, aut non nisi ad pacem politicam publicamque quietem eamdem referret: at Christus interiorem mandauit, vitamq; sempiternam illi in scopum proposuit; atque hanc forsan ob causam mandatum hoc nouum nuncupauit.

Alij longe alia sentientes, priores expositiones reiijcendo, suam vero stabiliendo, id eo præceptum hoc nouum dici opinantur, eo quod, rameti in veteri Testamento mandatum id innotuerit, ipsum tamen obscurum, tenebrosum, intricatum, & ror cæmoniarum velut nube inuolutum fuerit, vix ut appareret amplius, imo iam plane abolutum videretur; sed in Euangeliō, omnibus hisce nebulis dissipatis, ac cæmoniis abolitis, elucere, illustre esse ac splendescere cœperit, quasi noua quædam constitutio ac decreta inaudita foret.

Maldoratus Nulla harum opinionum non probabilis in illud Ioan. est, suaque omnes ratione nituntur, quin & 13. singulas lumine suscipio ac magnificacio; sed

Mandatum ex osculor & amplector eam, quam nostræ nouum.

Loquendi & doctrinæ non vulgaris profert; qui in locatio *Hebrei* & familiari

Psal. 95. cum illum Ioannis 13. nouum pro præstantissimum interpretatur, ex vulgato Hebræorum loquendi modo. Hebræi namque quidquid rarum, illustre, eximium, aut quocumque modo excellens exprimere dum volunt, nouum id solent dicere. Exemplo sit locus ille Psalimi, *Cantate Domino canticum nouum*, id est, excellentissimo, eo quod noua veteribus & antiquatis præstare videantur. Eundem Hebraïsum in Isaia notare est, vblegimus, *Ego creans cælum nouum & terram nouam*.

IV. Hæ ergo sunt rationes, ob quas hoc diligendum mandatum nouum dicatur, hæ sunt eius proximus & veteres & nouæ nominis interpretationes, nobis sit restat ergo duntaxat ipsum diligendi modum diligendus, nosse, quem in Euangeliō Redemptor prescribit, cum dicit, *sicut dilixi vos*, non docet rem verbis aut ore, sed recipia, & per effecta, quasi diceret: *Nihil vobis iniungo, nihil mando, quod non ante ipse præstiterim*: nemo suo illos amore indignos existimet, quos ego ipse sum amore complexus, vt vitam & sanguinem illorum gratia impenderim.

Hanc mihi interpretationem suggestit ad verbum *sicut*, quod Redemptor hic adhibet, sicut *dilexi vos*, vt scilicet non modum dumtaxat, sed magnitudinem etiam amoris, quo inuicem ferri debemus, designaret. Atque ita hoc doctissimus exposuit Rupertus dicens:

Palam faciebat, quomodo vel quantum diligenter Rup. lib. II. nos; tamquam si apertius dixisset, usque ad mortem diligite inuicem, quia usque ad mortem diligere vos, &c.

Dilexit porro nos Redemptor sine yllis præuis meritis, & primum ipse nos est amore dignatus ex sola bonitate sua, nulla vt in nobis esset sufficiens ratio, ob quā hoc modo diligere remur, at sextæ partis odii causa, propter quas æternum velut peccatis iniquitati reiicceremus. Ita nos quoq; erga alios gerere oportet, ipsis beneficiando, & diligendo, non illos tantummodo, qui amici nostri sunt, amarique merentur, sed & omnes in genere, & quos diligere non tenemur, ipsorum merita præuenientes. Idq; exemplo Redemptoris, de quo legimus in Euangeliō, sicut dicitur *vos*, &c.

Amorem porro hunc etiam extendi voluit Deus, & vniōnem hanc & charitatem etiam maiorem esse, vnde ad Deum Partem suum orando, ait: *Pater oro, ut sint unum, sicut ego & tu utrum sumus, ut credas mundus, quia tu me misisti*. Maxima sane vniōne ac perfectissima quædam charitas hisce est verbis exposta: & significare Redemptor voluit, eam inter nos mutuo cōcordiam, vniōnem, & charitatem debere reperiri, quæ inter personas SS. Trinitatis datur, ut pote quæ in omnibus, & per omnia infinita est; ac quæ proinde forinsecus & exterius adeo magna videatur, vt ex ea mundus videat Deum in terras venisse; eamque hoc modo instituisse. Huc proculdubio respectum habuit Tertullianus, cum mutuam fidelium charitatem, vniōnemque summum reip. Christiana mir. culum vocat & symbolum. Vera namque Christianorum nota est inuicem ita diligere, vt eos inuicem Christus dilexit, iuxta hæc Euangeliī verba, sicut dicitur *vos*, &c.

Ingētem hæc dubie Redemptor dilectionem ostendit, quando naturam nostram sibi veluti connubio copulauit; quin & maiore, cum

Amauit nos Redemptor sine yllis meritis præuis.

Vult eam inter mortales esse vniōnem, quæ inter personas diuinæ est.

Rom. 5.

cum eadem iam assumpta, pro amicis iuxta atq; iniurias vitam ponere voluit. Exaggerat hoc Apostolus dicens: *Commendat autem charitatem suam Deus in nobis, q. eniam cum adhuc peccatore, effemus secundum tempus pro nobis Christus mori uis est.*

n. 13.

Secundo Regum libro extremum sane David Rex erga filium Absalom affectum declarat, quando cognito cum transfixum, in has voces queribundus erupit: *Fili mi Absolon, quis mihi dedit, ut ego moriar pro te?* quasi diceret: Ita te corde meo iofixum gemitum fili mi, ut audiens te è vita discellisse, ipse pro re naturæ debitum soluere mallem, regi meo regnare loco: nullum modo mihi superest gaudium, voluptas nulla, solamen nullum: vellem ex animo pro te mori, & te vivere. Sed quod Rex ille expressit verbis solum, hoc Redemptor re ipsa ostendit & præsttit, vitam suam pro nobis exponendo.

Exod. 18.

Designatur hoc obscura quadam ratione in libro Exodi, ubi inter primaria Pontificis summi ornamenta rationale iudicij descibitur, quod eleganter sciteq; fabrefactum, & duodecim geminis, duodecim tribuum nomina præferentibus, insignitum, super Pontificis pectus ponebatur: decorum illi & splendorem addebat zona hyacinthina ac baltheus, quo rationale cingebatur & superhumeral. Adeo, ut Pontifex hoc modo vestitus, imago foret Jesu Christi magni illius Sacerdotis, qui fideles omnes in corde & affectu insculptos gestaturus erat, atque insuper regia quadam zona cingendus, non quidem coloris hyacinthini, sed aurea penitus, id est, amore quodam erga homines ardissimo. Quod vero olim figurae expressum fuit, hodie re ipsa in Euangelio compleatum fuit, ubi dicitur, *Sicut dilexi vos.*

Apoc. 1.

Eadem in significatione videre est in Apocalypsi angelum præcinctum ad mamillas *Zona aurea*. Scio sanctum Augustinum & Ambrosium per cingulum hoc aureum multitudinem Sanctorum designari vel' e. Nouitem Abbatem Rupertum per ipsam regiam Christi auctoritatem ab omni miseria & corruptione immunem intell gere, de qua in Psalmis lego: *Dominus regnauit, decorum induit Dominus ferititudinem, & præcinctus se.*

Psal. 92.

sed, veritatem tangunt proprius, qui per zo- Charitas nam hanc auream charitatem putant deo- designata tari. Per duplum autem mamillam, dñi per zonam cedinem & iuauitatem amoris Iesu Christi auream A- erga Ecclesiam intelligere oportet, aut du- pocalyp- plex Testamentum, aut misericordiam & iustitiam Christi, quibus Ecclesiam guber- nos nant, quod utraque hæc regenda Ecclesiæ ra- e- tio a charitate ac dilectione vece aurea, id est, perfectissima procedat: & verba cingi & cingulum designate, in Ch isto Iesu maximu- m & acutissimum cum fidelibus caritatis vin- culum existuisse.

Mirum potio videri nemini debet, si cha- Charitas ritatem, eti. virtutum cæterarum reginam cingulo af- cingulo. comparemus. Apostolus enim similatur, Paulus eamdem comparationem adhibuit dicens: *Super omnia autem hæc charitatem ha- Col. 5. bete, quod est vinculum perfectionis*: quasi dice- ret, Charitas est velut illustre quoddam cin- gulum, eo quod omnes stringat, vinciat, cingat & quodammodo contineat virtutes, im- pediatque, ne qua harum velut ingloria ac nullius valoris humi se pat.

Huc allusit haud dubio Scrutator, Apostolos suos alloquens, *Sunt lumbi vestri precincti. Et lucerna ardentes in manus vestra.* quid his Redemptorem verbis designare voluisse pu- tabimus? Auditors. Crediderim equidem in hoc loquendi tropo per cingulum charitatem notari, utpote quæ cæteras virtutes continet ac retinet, semperque tenet nos et cor de-bet cingere, per lampades autem ardentes vi- uam quamdam fidem, quæ ambæ virtutes Dei seruis in tantum necessariae sunt, ut illi- dem destituti vix incedere, id est, vix in hoc mundo vivere, & in altero mercedem spera- te valeant aut præmium.

Pandem et credo ob causam duas illas cate- aulas aueas in rationali Pontificis charita- tem adumbrasse, quæ catenæ in star virtutes alias Christianos ligare & continere debet: *Facias, inquit Deus, in rationali catenæ sibi Exod. 18. inuicem coherentes ex auro purissimo, quæ hoc modo verba Venerabilis Beda exponit: Catenæ, inquit, ex auro purissimo est continentia Beda. casta, & non fæla dilectio, rationali, id est, cordi firmiter affixa, due autem sunt, quia duplex est amor, Dei videlicet & proximi. Hic porro in*

Charitas: ac Fides
Christiano: necessaria. Luc. 12.

VU 3. pio-

proximum amor in Euangelio nobis potissimum commendatur, idque exemplo amoris Christi Iesu, *vt diligas in inuidem, sicut dilexi vos, &c.*

*Ser. 64. in
Cant.*

*Christi in
homines
amor di-
ctus est
violentus.*

Ephes. 3.

*Amor
Christi o-
moi scien-
tiae super-
minet.*

Hæc autem eius dilectio adeo vehemens & intensa fuit, vt eam sanctus Bernardus in Cantica scribens, esse dixerit, violentam, potentem & longo vulgarem amandi modum interalloc transcendentem: *Itane summus omnium inimicus factus est omnium? Quis hoc fecit? amor dignitatis nescius, dignatione diuus, effectu potens, suauis efficax, quid violentius? triumphat de Deo amor, quid tamen tam non violentus? amor est, que est ista vis, queso, tam violentia ad violoriam, tam via ad violentiam? Auditumne quid vñquam elegantius aut dignius?* Notanda porro vñlma verba sunt: *Tam violentia ad violoriam.* Et sane Redemptoris in genus humanum amor violentus ad violoriam fuit, id est, ad superandas & perfringendas difficultates & impedimenta omnia, qua ab hominum peccatis ac demeritis poterant occurrere. Adeo vero illum criminis & horrenda flagitia non impediuerunt, vt ad vehementius etiam & maiori cum violentia amandum ipsum potentius excitarint.

Hanc forsitan ob causam Apostolus, bacdere agens, ait Redemptoris amorem omnem scientiam exsuperasse, quasi eum incomprehensibilem, & omnem humanam cognitionem transcendentem iudicaret. Is namque verborum eius sensus: *Vi possitis comprehendere cum omnibus sanctis, qua sit latitudo, & longitudo, & sublimitas & profundum scire etiam supereminentem scientia charitatem Christi.* Hæc autem expositio è Græco melius intelligitur, in quo legimus, *τις εἶδεν τῆς γνώσεως ἀγάπην τὸ Χριστόν, vt is sensus sit, Charitatem Christi esse supereminentem omniscientia, & omnem lögē transcendentē cognitionem.* Nos quoq; promissi immemores, limites transilire nostros videmus, spoponderam namque quam breuissime ea, quæ Euangelij erant, transcurriere date veniam, Auditores, ipsa me amoris vis alio sum nihil minus cogitantem abripuit, & plura quam putaram, dicens cogit, sed canam receptui, & ad alterum orationis membrum accingar, quo magni huius A-

postoli Barnabæ, cuius hodie festum anniversaria festiuitate cultuque recolimus, virtutes gratias, merita, charismata, ac reliquam eius perfectionem dicendo prosequi statueram.

Porro antequam vastum hoc æquor scandam, dubiolum quoddam, cuius direm. Num S. pto ad gloriis huius viri laudem ac gloriam Barnabas mitifice facit, dissoluendum est: Num scili. Apostolus ce sanctus Barnabas vere Iesu Christi fuerit fuit Iesu Apostolus. Rationes quæ id dissuadeant, Christi sunt hæc. Prima: quia fuit de numero septuaginta duorum discipulorum, non vero è duodecimo Apostolorum choro. Secunda, in vniuerso Euangeliorum contextu, quo loco duodecim recensentur Apostoli, nulla sancti Barnabæ fit mentio. Tertia, Matth. 19. nonnisi duodecim sedes memorantur duodecim Apostolis destinatae; è quorum numero erit se Judas proditor exemerit, constat tamen sanctum Matthiam eius esse in locum surrogatum. Quarta denique, si S. Barnabas Apostolis connumeraretur, tredecim forent, ac proinde plures quam Redemptor ipse elegisset, idque textui Euangelico aduersari videbatur, in quo habemus, *Nonne ego vos duodecim ei g:?*

Certissimum tamen & exploratissimum est, sanctum Barnabam vere esse Apostolum S. Barnabas constitutum, & vna cum Apostolo Paulo ad verus fuit illustris hoc munus adoptatum; idq; singulati Dei iussu, vt ex Apostolicis actis sit manifestum; *Segregate mihi Saulum & Barnabam in opus, ad quod assumpcioeis.* quibus Apostoli reliqui deinde manus imposuerunt, & precibus p̄missis missionem illis decrevere. Quod vero ad Diui Matthæi locum, qui sententiam nostram maxime conuellere, & opinionem contrariam stabilire videtur, attinet, dico vel numerum certum pro incerto e loci positum esse, vt Scripturæ insolens non est; vel non hinc erui plures propterea sedes nō for, sed duntarat suam horum vni cūq; in cœlo sedem futuram, & in eadē duodecim tribus diiudicaturum, quasi ideo plures alij Sanctorum sedes non essent habituri, aut cum aliis conselliri. Hinc etiam Regius Propheta de hisce sedibus indistincte loquitur, *Illic sedent sedes in iudicio, sedes super Psal. 120. domum*

V.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

domum David; ut certum illarum aut statutum numerum non esse innuat. S. Joannes suis in apparitionibus viginti quatuor se ait vidisse. Et in circuitu eius sedilia viginti quatuor. Quare cum ipsum Apostoli nomen nonnullum significet, & S. Barnabas vere à Spiritu S. cum Paulo sit missus, minime dubitandum, quin vere Apostolus fuerit.

Hoc primum constituto, iam sancti huius Apostoli laudes benedictionesq; dicere exordiar. Incipienti occurrit, illum in Scriptura virum bonum appellari: è quo titulo eius virtutes, animæ constitutio, morum honestas, vita sanctitas erui potest: quod sane nomen honorē, gloriam ac laudes includit, & nonnisi in filios Dei, & ad vitam aeternam speciatim prædestinatos quadrat.

Multi in Scriptura dicti sibi boni.

Multi quidem egregio hoc & sancto appellari sunt cognomine, sed nemo non illum vir magnus fuit, & electus ac designatus à Deo, & ab hominibus idcirco cultus ac honoratus. Primus, quem gloriose hoc decoratum titulo competio, fuit Saul, primus Israelitarum rex, cui hoc Scriptura dat elogium: Et erat ei filius, vir ab eo Saul, electus & bonus, & non erat vir de filius Israel melior illo; ab humero & sursum eminebat super omnem populum. Duo his in verbis noto: Primum, Saulem, antequam regno admoueretur, & regimen populi caperet, electum à Deo fuisse & non ab hominibus; fuisse electum ut bonus, & omnium popularium optimum, & magnitudine cæteris supereminenter: ut hinc euidens fiat, eos, qui ad regimen aspirant, & dignitatibus tam politicis quam Ecclesiasticis inhiant, suam expectare electionem debere, & donec cœlitus vocentur, non vero à terra: debere insuper esse bonos, omnium optimos; & cæteris non magnitudine corporis, non generis nobilitate, non opum copia, non aliis mundi eminentiis, sed virtutum, doctrinæ, sanctitatis, meritorumq; magnitudine ac prærogatiis præcellentes.

Alterum, quod noto, est, Saulem, et sic cœlitus electum, et regem terrenum, & omnibus, qui tunc in Judæa agebant, & sanctitate & bonitate initio præstantem, antequam quidem mundanæ magnitudini se immer-

geret; nihilominus tamen potuisse reprobari, in pessimum degenerasse, ad maxima flagitia descendisse, & ferali ac funesta catastrophæ vitam concusisse. Causa terribilis, mutatio admirabilis, vera tamen historia, ut hinc inscrutabilia diuinorum iudiciorum arcana miremur, illinc vero salutis nostræ discrimina, fragilitatis fluxum ac refluxum, vitæq; inconstantiam formidemus. Is quidem hodie in prædestinatōrum censetur numero, qui crastina forsitan die inter dannatos annumerabitur. Is initio est Christi discipulus, qui tandem, velut apostata, defiscens cum Juda aduersus Dominum suum conspirat, latronibus se adiungit, & omni honore, salute ac vita misere excidit. Sæpe quoq; hic vir bonus erat, & vitam integram mutantur.

Honores
mores.

deinceps quamdiu priuatus fuit, & rebus sæculi se non immisit, sed ubi in star Saulis, iisdem sededit, & ad dignitates & honores extolitur, sit nequam, insolexit, & tyrannidem exercet, omnibus malo est exemplo, & vitam scelestam vivit: sed ad bonos viros nostros redeamus.

Secundus hoc dictus nomine est David David dicitur, qui ab ipso rege Achis hoc primum coram magnatibus cognomine est vocatus: Etus vir bonus.

Vocavit ergo Achis David, & ait: Vnus Dominus, qui a rectus es tu, & bonus in conspectu meo; & non inueni in te quicquam male ex die, qua venisti ad me, usq; in diem hanc. Ut vero plena in eum laudum & præconiorum plausita coniceret, mox etiam subiungit: Scio, quia bonus es tu in oculis meis, sicut Angelus Dei. Beatus porro ille, qui hoc modo, & haec cum existimatione coram Regibus & Principibus sicut angelum terræ, & in mundi aula viuit: beator vero, Dei, qui ad famam nomenq; quod obrinuit, meritam, morum honestatem, vitæque sanctitatem & integratatem adiungit, quæ vera bona existimationis fundamenta sunt & bases. Beatus, inquam, qui Davidis exemplo apud Optimates, & viros principes, viri iusti, boni sanctique nomen et consecutus: at longe beator, qui reuera apud eum bonus est, & qui ad nomen, & quæ videntur exterius, interiora facit respondere, & mentem, & communis voci hominum ac plausui attemperat, quo perfectam vitam agat, ac retrum hypo-

hypocriseos ac palliationis subdolæ nomen fugiat.

Sed ecce nouum quid, & quod ad impiorum confessionem misifice facit; Daudem, et virum integerium, & virtutis sanctitate & innocentia Angelo parem ab Achis Rege indicatum, aulicis tamen displicere, magnis tribus inuisum esse, omnibus grauem, tandem etiam contumeliosè, probrofere aula eiici. Audite porro, quæ litterarum eius dissimiliorum fuerit formula: *Non inueni in te quicquam mali*, ait ipsemet Rex, *sed satrapus non places, revertere ergo, & vade in pace, & non offendas oculos satraparum Philisthium.* Hoc scilicet modo viri boni in aulis Priacipum & Summatum tractantur. Neque enim hoc semel duntaxat in Regis Achis Philisthæ, & idolorum cultui addiciti aula contigit, sed quotidie in Christianissimorum, Catholicissimorumque Regum aulis id fieri certissimum est: in quibus viri pij & fideles Dei famuli adeo displicant omnibus, ut tametsi vitam agant inculpatam, omnisque piaculi expertem, tametsi mores & actiones non nisi meram sinceritatem spirent, imolaret vel Angeli forent, Principibus, & satrapis displicant, aulicisque sint graues: quos licet reges ut viros integerrimos agnoscant, regia tamen eos excedere, & Regum penetravia deserere oportet. Vt enim Davidis & Satraparum, vita sibi inuicem aduersantur: humores Palæstinorum cum territorio Philisthæorum nequaquam cōcordant; ita nec virtutes, modestia, temperantia, sobrietas, castitas, honestas, ceteraque virorum sanctorum dotes aulicorum Principumque virtus aequaliter rationibus placent. Sed ad lineam redeamus.

Tertius viri boni nomine indigetus est Tobias sanctus: Ille senex, videns quippe Raguel filium illius filia suæ ambite coniugium, haud illibenter votis eius annuit, insigni & laudabili patris eius apud omnes nomine ac fama potius inductus: quam opibus, quas speraret, aitq: *Benedictio sit tibi filii, quia boni & optimi viri filius es.* Laudabile sane filio est, & optimum, parentis sancti piq: filium esse: aq: hoc illi nomen maiora affert commoda, & honorem parit am-

Boni viri
aulicis exo-
si.

Tobias 7.
norum pa-
ntum no-
eo filii
natum
modest.

pliorum, quam testamentum aliquot locupletissimis ipsisponiibus legatisque refertis sum.

Quatum hoc dictum nomine legimus summum Pontificem Oniam, cui hoc libri Machæborum adscribunt elegit, Oniam, 1. Mach. 5. qui fuerat summus Sacerdos, virum bonum & Onias dignum, verecundum ius, modestum moribus, etus vir bi. & eloquio decorum, & qui à pueri in virtutibus nus. exercitatus sic. O dotes & proprietates Prælato dignissimas! illi namq: qui alios regere cupit & dirigere, in primis est necessarium, ut vir bonus sit, benignus ac mitis, nullam vultu impudentiam, audacemq: fronte insolentiam præferat, nullam in moribus dissolitionem, in verbis lasciviam; sed è contra cordis sinceritas, oculorum demissio, morum modestia, & eloquentiae robur suntillis, qui aliis præfesse & dominari voluerint, cumpromis necessaria.

Quintus, cui hoc Spiritus sanctus nomen *Luc. 1.23* indidit, est nobilis ille decurio in Euangeliō memoratus, fidelis ille Iesu Christi cliens, Josephus ab Arimathea, cui hoc accinit Euangeliū, *Et ecce vir nomine Ioseph, qui erat deuero, vir bonus & iustus.* Illustrè quidem Joseph ab nomen, sed in duce ac centurione militari, Arimathea ac qualis Joseph erat, in solitu, vocari iustum dictus vir virum bonum, quæ dux virtutes in homine bonu. bellis assesto rarissimæ sunt.

Sed hoc inter alios etiam nomine insignitus est noster Apostolus Barnabas, de quo in Apostolorum actis legitur. *Vir bonus, & Spiritus sancto plenus.* Bonus inquam reuera, qui que assimilari meretur illi, de quo in Euangeliō legitur: *Bonus homo de bono thesauro cordis sui prefert bona.* Quot enim bona desideria, quot pij conceptus & intentiones, quot deuoti affectus, quot laudabilia proposita, aliaque diuitiae spirituales ex Apostoli huius cordis pe- *Luc. 19.* auario depromptæ sunt?

Luc. 19. prudens ille paterfamilias prud- dentem ac frugi seruum deprædicans, à dua- *S. Barnabas* bus prorissimum rebus illum commendat, à seruus Iesu bonitate nimirum ac fidelitate. *Euge serue bone Christi suis & fidelis.* Sanctus Barnabas verus fuit Re- nus ac fide- demptoris seruus, & utramque hanc virtu- lis. tem inuolacram seruauit, & in illius obse- quium cultumque penitus impedit. Fuit namq:

namq; illi ad mortem vsq; fidelis, & toto vi-
te tempore bonus ac sincerus permanxit; at-
que hinc *vir bonus & Spiritu S plenus* nuncu-
patur.

In Proverbiis hoc velut tritum sermone
adagium leges: *Qui bonus est, hauriet fibigra-
tiam à Domino.* neminem vñquam exstirisse
inter mortales mihi persuadeo, in quem a-
pius concinniusq; proverbiū hoc quadra-
ret, quam in sanctūm Apostolūm nostrūm:
quod enim bonus esset, a cœlo dextraque di-
uina omnigenas gratias, dona, charismata
benedictiones, virtutes, meritaque hausit, vt
& Spiritu ante sancto repletus fuerit, quam
in Apostolū ab eo segregaretur.

Apud Ecclesiasticūm item in viri integri
ac boni commendationem legitur, *Hominī
bono in conspectu suo deit Deus sapientiam,
scientiam & intelligentiam, quæ in Barnabam*
S. Barnabas sapientia, & intellige-
n-
tia & caritatis donum.
Eccles. 1.
Eccles. 6.
Vit. boni sermo pla-
cidus &
gratiosus.

nostrum non absone trahi queant: cum enim
bonus esset, vere in illum omnes hæc illu-
stres qualitates Deus effudit; sapientiam ui-
mirum ad cognoscenda mysteria; scientiam
ad naturalium cognitionem, intelligentiam
denique, quo seipsum intus & in cœlo perspi-
ceret. In signum autem hæc illi omnia colla-
ta fuisse, spiritus sancti donis dicitur reple-
tus inter quæ tria hæc dona principem locum
obtinet.

Ecclesiastici caput sextum egregiam hanc
mihi sententiam suggerit ad Apostoli huius
boni p̄æconium mirifice deseruientem: *Ver-
bum dulce multiplicat amicos, & mitigat ini-
micos; & lingua gratioſa in bono homine abun-
dat.* Hæc animo menteque penitus timatus
verba, ipſe mihi haud vanus sum augur, hæc
faridico quodam spiritu iam tum de Apostolo
noſtro p̄ædicta fuſſe, cum enim vir esset
optimus, tam gratioſa placensq; eius fuit o-
ratio, vt ſexcentos inter ſe animos diſſidentes
reconciliari, & belluinas & indomitas dulce-
dine ſermonis in hominibus paſſiones man-
ſuefecerit, cordaq; adamante duriora emolli-
uerit. Et ſane lingua eius adeo diſerta & mo-
nere edocta fuit, vt in infinitas prope animas,
quas peccatum extra viam ſalutis abripue-
rat, ad rectum iter Euangelica p̄ædicatione
reduxerit. Gratia ſiquidem loquendi cum
vitæ eius bonitate mirifice quadrabat.

Bessai tom. 3. de Sanctis.

Vir bonus. Hanc porro bonitatem enixiſſi-
me suis in deprecationibus & Domino Re-
gius Propheta postulauit, dicens: *Bonitatem,
& disciplinam, & scientiam doceme.* Pius hic
Rex bonitatem ſimul & scientiam à Domino
efflagitat: Scientia namque ſine virtute om-
nis est honoris & meriti plane expers. Subli-
men ſiquidem eſſe Philosophum, & impro-
bum Christianum vix ſimil coniſſunt. Por-
ro vir bonus Barnabas vere virumq; habebat;
bonus quippe erat, vt pote de quo ſcribitur,
erat vir bonus, & sapiens, quia plenus Spiritu
ſancto. Atq; scientia & bonitatis huius admi-
niculo populos cultū ac natione barbaros
Christo afferuit.

Fuit reuera vir bonus, inque singularis e-
iusdem bonitatis lignis ex historiis dæcimus,
illius in ædibus ſacram ſuam cœnam p̄dię
Cæna vlti-
passionis Redemptorem celebraſſe; cœnam main Bar-
inquinæ æq; epulum illud iſtūſtre & exqui-
nabæ domo ſitum, ſimile vt noa videſit vñquam oībis, celebrata.
cui nimirum conuua interfuit ipſe Dei fili-
us, duodecim Ecclesiæ principes, in quo A-
postoli omnes in Sacerdotes ſunt confeſſati
& Epifcopos, in quo ſanctissimum Eucha-
riſtæ ſacramentum fuit iſtitutum, S. Joa-
nnes ſuper pectus dominicum recubuit, & Re-
demptor ipſe diſcipulorū pedes abluit, ab-
lutosq; eſt. Atque hæc omnia in Aſtoli
huius ædibus facta ſunt.

Ipsa etiam mater eius eleemosynarum eſt. Mater eius
iufiſione in pauperes inclita erat, & hospitali, eleemosy-
natis nomine notifima, vt & Aſtoli ſuo nis dedita.
ſepenumero recto excepit hinc & Aſtoli
ſenatus princeps Petrus, cū non ſine miracu-
lo Angelī aſpicio ductuque ē carcete Herodiano
eductus eſſet, confeſſim recta Mariæ
S. Barnabæ matris domum, velut propriam,
petiit. Vnde colligere eſt, quantopere
fidei ac ſinceritati eius ſideret, quamque
eius in ædibus familiariter verſaretur. Hæc
ſuis in Annalibus Illuſtriss. Cardinalis Baro. Tom. 1.
nius.

Rurſum *vir bonus* dicitur ſimpliſter &
absolute, nullius v̄tēntio ſiat imperfectio-
nis: quod inter homines rariſſimum eſt, et
iam perfectiſſimos, nullum ſiquidem reperi-
re eſt ſpeculum, quod non vel minima ſit
macula vel labecula in pefum, quin & in ipſa

Luna tenebrosas quasdam subeculas cernere est. Verum nec omnes simul Apostoli, nec omnes pariter homines quicquam, quod huius viri vitam coquinaret, aut velle usus sine inficeret, inuenierunt. S. Hieronymus testatur, & ad oculum veritas ipsa patet, ita omnes de eius integritate passim bene sensisse, ut ob hanc ab omnibus coleretur & diligenter.

S. Barnabas
ab vniuerso mundo
cultus.

S. Barnabas
vt Deus ha-
bitus.

Ad 14.
Joannes
Baptista
Meliias ha-
bitus.

Imago viri
boni apud
Ethnicos.

Coleretur inquam, atque adeo quidem cultu, religione & honore, ut Lycaonij eum inter se agere consipisci, eiusque vitam & actiones intuentes, stolidam quadam & idolatria fatuitate dementati, in eam illico sententiam venerint, eum ut Deum in terram e celo delapsum crederent. Vnde Scriptura: *Turba autem lenauerunt vocem suam: Dij similes facti hominibus descendenterunt ad nos. Iudei quidem Joannem Baptistam ut Meliam suspexere & receperere, at Lycaonij longius progressi sunt, nam eti stolidi & insopportabili quadam superstitione S. Barnabam ut Jouem, maximu ac summum Deorum, in terris suspexere.*

Forsitan ob summam, quae in hoc Apostolo elucebat bonitatem, Jouiseum donarunt nomine Lycaonij: nam Jouem & optimum simul & maximum Gentiles dicebant, quo nomine bonitatem quandam extreamam & supremam denotabant, quin iij ipsi gentiles, ut virum boorum sinecerumque, & cuius virtus maneret inconcussa, nullis cedere nescia casibus, exprimerent, eum ipsum pingebant Deum, ingenti vinclum catena, quam reliquum Deorum vulgus attrahebat, eumque, sed irrito conatu, celo in terram detrahere contendebat. Hoc hieroglyphico vel emblemate signabant, hominem semel in virtute firmiter radicatum ac fundatum nullo quorumlibet impetu ac violentia vitiorum (quorum imago sunt vanilla deorum nomina & numina) non Martis violentia ac misis, non Mercurij eloquentia, non Junonis opibus ac regnis, non Vulcani flamma, non Veneris pellacia ac lenociniis, non cantu Apollinis, aut Musarum delinimatis, non denuo, Neptuni procellis ab eadem ac recto mentis statu vnguam diuelli posse.

Aut forsitan ob terribilia prædicationis illius tonitrua, & horrendas iræ diuinæ, cœlestium iudiciorum, flagellarum prævaricantibus præparatorum, ignis tartarei, suppliciorumq; infernali, quæ nulla nō conctione & exhortatione populo proponebat, comminationes, Iouis illum Lycaonij nomine donauerunt. Nam Ioui fulmina ac tonitrua ascribabant veteres. Audientes ergo magnum hunc Apostolum in cathedra detinantem, & diuina vindicta grauitate auditores percellentem, fulminaque ac tonitrua verborū per aures i lorum spargentem, Jouem se alterum spectare & audire credebant in celis tonantem, aeq; inde fulgura in terras eruculantem. Illius siquidem maiestas non minus Lycaonios percellebat, quæ veteres illos Hebraeos fulmina Sinaica, qui verborum diuinorum fragores aeternitrua ferre nequaquam valentes in clamarunt: *Nelocutus nobis Dominus, ne forte moriamur, &c.*

Vecum hoc in facto non minus sapientiam simul & profundam S. Barnabæ humilitatem, quam stolidam sacrificiorū illorum superstitionem admirari oportet. Narrat siquidem historica series, Paulum & Barnabam ubique gentium Euangelium diffimilantes, cum Lystram Lycaoniz oppidum venissent, & in ipso oppidi introitu claudio pedum vsum restituisserint, a ciuibus miraculo hoc perculsis, ut Deos quosdam habitos, & S. Paulus Barnabam quidem Jouis ob bonitatem nam dictus Meruralem, Paulum vero Mercurij ob eloquen- cius, & iam nomine donatos. Hinc Iouis sacrificium ne neglectorum numinum reus foret, Jupiter, utque Deos in terram delapsos debita stataret victimam, duci illico ad illorum hospititia coronas & tauros iubet, qui illis velut debita statæque hostiae immolarentur. Quo viso Apostoli, & sanctus Barnabas in primis ob hanc populi impietatem vesaniasq; exandescens, sacrificiumque hoc dexteratus, a turba se subduxit, & vrbe, scissis ex iusta indignatione vestibus, excessit, & eos insensatosque hosce idololatras castigans, qui homines tam temere referebant in Deos, & e creaturis mortalibus numen quoddam cœlestis constituebant. Tentatio hæc alterius milii similis plane memoriæ resticat, cum sci- licet

Iean. 9.

licet Zachariæ magni filius Joannes oblatos à Synagogæ legatis ad se in desertum destinatis honores & illustre ac sanctum Messie nomen repudiauit, seque tis censuit indignissimum.

Vestium
disruptio
signum
blasphemie
adoloris
Math. 27.

Leuit. 10.

Num. 14.

Gen. 37.

Iud. 11.

1. Reg. 41.

staturus, uti cor amaritudine, dolore & indiguatione dissecabatur, ita purpuram, paludamentum, trabeam, & cetera regiæ dignitatis schemata coram principibus Israel diffregit.

Inde transgressis in terram Hussitudem, & domum Jobi ingressis, commiserationem vobis excitabit laudabilis ille pater familiæ, qui cum bonorum ac facultatum omnium iacturam, & omnes inimici insultus interrita mente pertuissit, & oculo sicco spectasset; auditio filiorum filiarumq; omnium repentina domus ruina in uolutorum interitu, hosti fortuna que cedere, & animum videtur omnem despôdere. Ut enim cladem hanc è nütio intellexit, dolorum æstu velut obrutus, & amaritudinis magnitudine vinctus, in terram se abicit, cælum gemitu & luctuoso lamento complet, & scindit vestimenta sua, suspiris pectus disrumpit, & lacrymarum obritur oceano.

Denique violenta hac vestium distractio- Thalmudi-
ne aut discissione insignem veteres blasphemiam & dolorem vehementissimum deno- stælib. de-
tabant. Et sane Thalmudista in libro de Ma- magistr. de-
gistris, & in suo Misnæoth scribunt; quaduplici
Judaicam quamdam traditionem esse audi- morte.
tis blasphemis vestem discindere. Adeo In misna-
vr Apostolus noster veterem hanc patriam- roth tract. de-
que seruans consuetudinem, ac viso sibi volum. par-
ut numini cuidam ciues hos cultum & vi-
ctimas deferre velle, cum non nisi merus es-
set homo, ut absurdam rei huius indigni-
tatem blasphemiam & impietatem ostenderet,
indignatus & stomachatus vestem dis-
rupit, vna cum socio ciuibis alte inclamans:
Quid hoc faciut? Et nos morta'es sumus, similes
vobis homines, id est, Turpiter erratis omnes,
nihil in nobis diuinitatis, vestri in astar morta-
les sumus, & non secus ac vos in cineres con-
uertendi.

Vt illustrè hoc Apostoli factum melius
liquidiusque elucescat, occurrit simile pro- Augustus
pemodum Augusti Cæsaris facinus: cui dictaturam
cum Senatus populusque Romanus cōmuni recusauit.
suffragio magnaq; contentione dictaturam
populi, qua nullus in Republic. erat honos
aut maior aut dignior, deferret; ille hono-
rem hunc xeliciens, genibusq; in terram pro-
stra-

Dion lib. 14. stratis, vestibus dilaceratis, & corpore nuda-
Zonaras t. 2. to, vt populo commiserationem excitaret,
Suetonius in suumq; honore delato dolorem ostenderet,
Augustus 6. 12. populo uppacabat, hanc vt à se dignitatem
amoliretur, & in alium eidem patrem trans-
funderet. Generosum illud quidem & illu-
stre in Romano hoc Imperatore est; at Barna-
bæ nostri facinus longe dignius ac nobil-
ius, cum enim Augustus nonnisi popularis
cuiusdam dignitatis honores repudiarit, hic
omni diuinitatis gloria se indignum credi-
tur, & quo eum tempore stolidi Lycaonij di-
u'nis afficeret molebantur honoribus, te vt
hominem & mortalem abiecit & dimisit. In-
signe nobis hoc exemplo documentum de-
dit, vt discamus quam promissime hono-
res, dum eos nobis mundus offerit, fugere.

VI.
Magna S.
Barnabæ
humilitas.

Discimus hinc & alia, quid autem? Præ-
ter mundanorum honorum contemptum
magnum profundamque humilitatem, vt
intra proprios nos limites & esse nostrum
contineamus, nostrum nihilum conside-
rantes, & omnem naturæ ambitionem præ-
scidentes, ne in fugaci tandem vanitatis
ærem ventosque euanescat Haurimus hoc
ex illis, quæ ad sacrificantes proculit, ver-
bis, dicens: *Quid hoc facitis? Et nos mortales
sumus, similes vobis homines.* Mundus eum,
vt Deum veneratur, ipse vero nonnisi ho-
minem se esse agnoscit; immortalitatis eum
honoribus afficeret populus satagit, ipse o-
riginariae, naturalisque fragilitatis intuitu
titillantem hanc auram explodens nequid-
quam commouetur: mundus per super-
bia eum æra gestis sustollere; ipse autem
rutum humilitatis asylum quantocvus con-
fugit.

Apoc. 19.
Angeli cu-
iusdam hu-
militas.

Quid hoc facitis? Et nos mortales sumus. Idē
prope & eandem pene humilitatem noto in
Angelo illo Apocalypseos. Joannes namq; ad
eius conspectum extra scriptus, & Deum i-
plum videre se ratus, illico ad pedes eius acci-
dere voluit, pronus illum adoraturus, & de-
bitis diuinitati honoribus honoraturus; sed
indignans Angelus impedit, & eum à se ho-
norem reiiciens exclamat: *Cave ne feceris, ne
me Dei instar ac numinis adores: conseruus
enim tuus sum, & seruili conditione tibi par.*
Illustræ sane humilitatis in Angelo exem-

plum, nec minus huius Apostoli dicentis:
Quid hoc facitis? Et nos mortales sumus.

Discite vero, Christiani, discite in magni
huius sancti; Apostoli ludo, nulla omnino Mortis me-
re inanem turgidumq; iactantia typhum ci-
tius detumescere, aut stolidæ passionis flam-
mas celerius velut iniecta frigida extingui, dum anima
elatas naturæ alas cōmodius p̄s cindi, im-
petus superbitæ melius retūdi, mortis elatio-
nesq; scitius comprimi, quam mortis memo-
ria, aut assida exequiarum ferulam medita-
tione. Hisce scilicet armis de inimicis trium-
phum retulit, affectus domuit, inclinationes
cohibuit, mundum subiugavit, ac de seipso
victoriam S. Barnabas retulit, dum hono-
res reiiciendo, & mundanos factus exuendo
subnequit, *Et nos mortales sumus.*

Alexandrum Macedonem, qui vniuer-
sum prope terrarum orbem sub imperij sui Magni a-
iura rededit, cum satrapæ ductoresque, pa-
pophtheg-
rasitantes potius quam sincere agentes vel-
lent inducere, Deum vt se crederet, & om-
nes proinde illi immolare debere victimas,
& diuinis maectare honoribus; ipse quodam
tempore saucius è conflictu rediens sanguineo
perplutus imbre, suos illos adulatores
his verbis compellauit: *Ite iam parasiti, sto-
lide mihi imponitis, meque ridetis: Deum
me vt crederet totis mihi viribus persua-
dere voluistis; at ab hac equidem semper fui
opinione alienissimus, verbaque vestra vt
mellita adulazione indulcorata semper vt
suspecta habui. nam hæc ecce vulnera, hæ
plagæ, hoc sanguinis profluum, & viui illi
quos sentio cruciatus, longe secus se rem ha-
bere declarant, meque docent hominem es-
& cæterorum ad instar mortiendi necessi-
tati obnoxium.* An non hoc cum Apostoli
nostris respōso coincidit: *Lystræs persuade-
re satagunt, Deum vt se crederet, ipse è con-
tra clamat & agnoscit, nonnisi mortalem se
hominem esse, & in cineres, aliorum exem-
plo, conuertendum: *Et nos mortales sumus si-
miles vobis.**

Sap. 7.
natu-
*Sapientissimus Regum Salomon, inque-
scientia hac longe versatissimus, cum regia
eum dignitas, honores & mundi splendor su-
stollere, è terra subuehere, & animum eius
inflare contenterent; esse sui conditionis.*

naturæ & cinerum fūcū in vilitatis consideratione velut æquilibrio ac momento eum moderabatur, & velut anchora in tempestatibus fundabat, dumque ambitio ac vanitas, & superbia instarent vehementius, & totum obruere hominem gestirent, tum ille velot vallum & propugnaculum illis sententiam hanc obiectabat: *Sum quidem & ego mortalis homo similius omnibus*, quasi diceret, *Quisquis demum in mundo sim, rex, p. tens, locuples, sapiens sim, aliisque titulis magnu;* quemcunqueriam me homines dicant, faciant, spondeant, iacent, sciam tamen oportet & agnoscam, hominem me esse alii personæ, corruptioni, putredini, mortalitati non secus atque alii obnoxium. An non Apostolus noster eundem scopum petit dicens: *Et nos mortales sumus similes vobis?*

Antiochus Tyrannus, Syria Rex, eamdem se ob causam humiliat, quemque non combinatione omnes, non arma, non vis villa mundana forsitan flectere ac concutere potuissent, sola mortis mortalisque conditionis consideratio superbiam illius domuit, turgescitque animi nerois altum spirantes succidit: terra siquidem & intolerabilis mephitis vniuerso eius exhalans corpore in hac eum prorumpere coegit verba: *Iustum est subditum esse Deo, & mortalem non paria Deo sentire, &c.* An non mortis cogitatio vela illum turgida cōtrahere coegit? an non exequiarum memoria animum supplex reddidit? Ad eundem porro modum & Apostolus noster ait: *Et nos mortales sumus similes vobis, &c.*

Inopinatam hanc, tamen docere maxime natam, impii huius Antiochi sententiam demiratus sanctus Ioannes Chrysostomus, hinc in egregia humilitatis præconia, maxima fane verborum ærmonia ac pondere prorumpit, dicens: *Nihil conferendum humilitatis veritati, ipsa enim mater est & radix, & nutrix, & fulcimentum & vinculum bonorum: sine illa abominabiles & celesti, & immundi sumus; sed enim quis mortuus susciteret, ac clauderet profos purget cum superbia, nihil eo contaminatus, nihil magis impium, nihil celestius.* Longa quidem sancti huius Patris periodus est, sed per magna ædificationis, & ad propositum de humilitate Apostoli nostri sermonem misericordie faciens.

Nec vero sola hæc virtus in tam illustri S. Barnabæ anima eluxit: nam præter humilitatem ipsiæ caritas, quæque & incredibilis in eo caritas visuit. Hinc Actorum undecimo calendariatur v-

Act. ii.

nacum Apostolo Paulo Christianis Antiochenis persuasiss, suis ut de facultatibus & attributis Hierosolymitanis, iam inde a sancti Stephani morte à Iudeis in odium & detestationem Christi esu bonis & opibus exutis, auxiliatrice largaque dextera succurreferet. Atque hanc ob causam cap. 4. filius dicitur consolatione his verbis: *Ioseph, qui cognovimus eum Barnabas ab Apostolo, quod est inter reatum filius consolationis.* Ad quæ Glossa ordinaria vocat, hoc eum dicit cognitio, quod eleemosynis largis & frequentibus egenos consolaretur, ibidem namque loci dicitur, venditus agris ac bonis paternis, quæ in Cypri insula, solo natali possidebat, pretium omne ex iisdem redactum, ad Apostolorum pedes, ad pauperum solamen, attulisse.

Magnus ergo vir fuit Barnabas, magnus S. Barnabas nomine & re, fide & charitate magnus, magnus denique virtute & doctrina. Virutem tute ac doctrinam iam prosecuti sumus, doctrina magnum fuisse restat exponere. Ad quod unum hoc sufficerit testimonium, illum ob insignem tam cœlitus infusam, quam studio vsque comparatam scientiam inter Antiochenos Prophetas, & primos legis Doctores etiam Magnum Paulum, esse annumeratum.

Fidem apud vos huic sententia non inueni-

Act. ii.

rem, nisi eam scripturæ verbis adstruerem, quæ ad manum habeo. illis ergo aures fidèque date: *Erant autem, ait S. Lucas, in Ecclesia, quæ erat Antiochia, Prophetæ & doctores, in quibus Barnabas, & Simon qui vocatur Niger, & Lucius Cyrenensis & Manaen, qui erat Herodus Tetrarcha collactanensis, & Saulus.* Unde fit verisimile, Barnabam scientia & doctrina illustrem ac celebrem fuisse; cum ob scientias infusas Prophetis, propter acquisitas vero Ecclesiæ Doctribus accenseatur.

Ad doctrinæ illius sublimitatem, compre- S. Barnabas bādam nouas adducere rationes hand oportet, aut nouas ad asserendum argumenta de fuit spiritu promere. Sufficerit iam ante dixisse, plenum sancto. fuisse spiritu sancto, ac proinde omnigena

XX. 3. scien-

scientia ac virtute instructum. Ita namque in Apostolorum de illo refertur historia: *Erat vir bonus, plenus spiritu sancto & fidei. Quæ loquendi ratio denotat, non communes illum & it mediocres dumtaxat virtutes, scientias, aut gratias habuisse, sed reuera excellentes, & in summo perfectionis gradu. Adeo ut Spiritu sancto repletus fuerit, per perfectam quædam castitatem, in anima, per feruente quædam prædicationem, in ore; per diligens bonorum operum exercitium, in manibus; per abundantiam sapientiae, in mente; per ardorem charitatem, in desiderijs; in anima denique, per eminentem quædam gratiam.*

Iam satis superque, Auditores, in gloriis huius Apostoli laudibus & perfectionibus recentendis inhaesimus: materia paria non occurrant verba; nec siue eius haberet oratio, qui longiorem earum texere seriem vellet. Satius proinde & utilius puto illius virtutes imitari, quam mirabilia depredicare. Eius igitur vitam ob oculos ponite, labores perpendite, martyrium obstupescite: vita si quidem illius sanctissima fuit, labores innumeris, & mors dirissima; viuus namque Salamine Cypri vibre flammis fuit adiudicatus.

S Barnabas

iuicom-
butionecca-
tus.

Quot vero tibi, gloriose & illustris Apostole, nominibus deuincta est Ecclesia? quantum tibi fideles omnes, & viuenterus terram orbis debet? Tu quippe inter primos Ecclesiæ præcones, inter principes religionis columnas, inter feruentissimos veritatis prædicatores, inter fidelissimos Iesu Christi famulos, inter præcipuos vincæ Ecclesiasticæ cultores dignus es censeri. Hem! quot ipse cruciatus pertulisti, ut crucem Dominicam exaltares? quot regiones & prouincias peragrasti, ut barbaros Christo assereres? quantum viarum exauisti, ut animas Christo lucifaceres? quot pro amore Dei & eius gloria incremento ignominias, iniurias, opprobria persecutions pertulisti? Ei nimis tuum vitæ tuæ dies impendisti, ætatem omnem dedicasti, sanguinem effudisti, & vitam denique consecrasti. Hinc gloria te omnipotens cumulauit, immortalitati nomen tuum mundus dicauit, & omnigenos tibi Ecclesia honores, triumphos & laudes deruicit. In honorem illa tuum festiuitatem instituit, bo-

numque vitæ tuae sanctissime odorem sanctitatemque filii suis ob oculos ponit, & ad imitationem eiusdem neminem nō inuitat. ut postquam in hoc mundo nos, tui adiutor, deferimus, in altero exaltari mereamur, ad quem nos Pater, Filius, ac Paracletus Spiritus perducere dignetur, Aen.

IN FESTO S. IOANNIS BAPTISTÆ.

Partitio.

1. *De Baptista incomparabili excellentia.*
2. *De admiratione ista: Quis putas puer iste erit?*
3. *De dotibus gratiosissimis Iannis.*
4. *De vita eius eremita & factis.*
5. *Vnde & quibus sit Magnus?*

Quis putas puer iste erit? Luc. 1.

F I G V R A.

V E T V S Testamentum virum nobis de-
4. Reg. 1.
pingit, cui vulgo nomen Elias, Dei ob-
seruantissimum, vita austerritate celebrem,
zona pellicea velut cilicio ad tenes accinctu,
acerissimum peccantium, ac flagitosorum
vindicem, & honoris diuini zelo feruentissi-
mum, similem omnino hodie nouum Testa-
mentum depingit, cui nomen Iohannes Ba-
ptista, cuius ira, virtutes, & mores sunt pe-
nitus admirabiles: qui priori per omnia simi-
lis exsirrit: Elias erat Propheta, Iohannes plus
quam Propheta: ille verba ignita & flam-
mantia loquebatur, hic lucerna ardens & lu-
cens: ille a coruis pastus est, & non nisi frigi-
dam in deserto habebat: hic locustis & melle
filustri in solitudine Palæstinæ, quod apes
illi præparabant, viuitauit: ille impium A-
chab & sanguinariam Isabelem insolecen-
tes castigavit, hic vero aduersus nefarium
Herodis Herodiadisq; incestu coarguendo
iussurrexit, mira in vitroque similitudo & har-
monia, & magna virtusque prodigia: quæ la-
tius vobis deducam, si prius Spiritum san-
ctum adorauerimus & gratiam ab eo postu-
lauerimus, virginemque Deiparam salu-
tērimus